

[Finansministeren.]

områder, der var tale om, navnlig landbrugsbetragtningerne, synes jeg faktisk, for at sige det meget mildt, gik noget udover det grundlag, der foreligger. Vi har jo mejerier her i Danmark, og det, der er tale om her, er faktisk en mejerirationisering. Det kan dog ikke siges at være et forsøg på at komme industrien til livs, at gøre Danmark til et landbrugsområde, hvor industrien iøvrigt går rabundus. Jeg tror, det ærede medlem virkelig skulle have overvejet det, han dér sagde, lidt mere, så er jeg ikke tilbøjelig til at tro, at han ville have sagt det på en måde, som i hvert fald af uvenlige mennesker kunne opfattes som usædvanlig klodset. En sådan opfattelse gør sig naturligvis næppe gældende her i tinget, hvor man kender det ærede medlem, men den kan gøre sig gældende andre steder.

Jeg skal iøvrigt ikke sige flere bemærkninger til det ærede medlems lange foredrag omkring dette forslag, navnlig udenom forslaget.

Til det ærede medlem hr. Bjørner skal jeg også kun gøre et par korte bemærkninger. Han sagde selv, at man skal ikke skyde kanoner med gråspurve eller var det omvendt? Jeg kan måske tage det samme udgangspunkt.

Det ærede medlem sagde, at vi virkede som en samling bange mænd. Ja, jeg tør i hvert fald nok antyde, at ængstelse for virkningerne af, hvad man siger, mærkes i hvert fald ikke hos retsforbundet. Vi må altså have ophævet samtlige importrestriktioner, og jeg ved ikke, hvad der skulle ske. Jeg tror nu, at man skal forsøge at se dette forslag som et led i en samlet bestræbelse for en udvikling af vort lands produktionsliv og måske for et øjeblik lade alle de store principielle betragtninger ligge. Jeg anerkender, at også de små ting naturligvis kan have nogen betydning. Jeg er glad for at få at vide, at det ærede medlem har haft så store vanskeligheder ved at få lov til at køre over Lillebæltsbroen til Kolding. Det er virkelig af stor interesse for offentligheden at få underretning om, men det er altså selve forslaget, der forsåvidt interesserer mig mere end alle de mange detailbetragtninger, som det ærede medlem kan have fremsat.

Det ærede medlems fremhævelse af det kommunistiske manifest og Krag's „Fremtidens Danmark“ og andre fremragende skrifter kan vi ganske roligt lade ligge.

Som det ærede medlem selv sagde, har hans parti på forhånd, da pressemeddelelserne kom frem, meddelt, at man ikke ville deltage i gennemførelsen af dette lovforslag, og det er der ikke noget at gøre ved, det må man tage til efterretning. De politiske forhold her i landet er iøvrigt bestemte for, hvad der kan komme igennem, og så må man tage sit standpunkt efter de vilkår, som ligger, og se, hvad man kan nå frem til i de sager, der her er tale om. Jeg skal derfor lade den argumentation, der er fremført, ligge, for jeg tør nok sige, at retsforbundets agitation efterhånden synes at ligge hinsides al virkelighed, og det er forhåbentlig i stigende grad ved at gå op for befolkningen.

De hovedpunkter, der har været fremført også i pressen mod det lovforslag om en genopbygningsfond, som er forelagt, er for det første, at det betyder socialisering, til trods for at rigsdagen skal lovgive om hvert enkelt anliggende, der hører ind under genopbygningsfonden, at det hele altså foregår under rigsdagens kontrol, at ingen tvinger erhvervene ind under den støtte, der her er tale om. Det andet er, at man favoriserer enkelte erhverv eller grupper ved at give dem særlig favør med hensyn til renten. Det er dog ikke noget sensationelt nyt, det har vi gjort og gør med hensyn til boligbyggeriet, eksporterhvervene og bygning af fiskekuttere. Vi har det klareste eksempel på favør med hensyn til renten i husmændenes konjunkturbestemte rentesats, som varierer i 1933—36 fra 2,4 til 3 pct. og i 1946—49 fra 2 til 3 pct. Vi har anvendt en sådan tillempet rente på adskillige områder.

Man siger, der er risiko for fejlinvestering. Jeg vil svare, at erhvervene må selv bære en væsentlig del af risikoen. Rigsdagen skal godkende ethvert formål og har anledning til at rådføre sig med den højeste sagskundskab. Vi må videre frem trods en eventuel mindre risiko på enkelte punkter for fejlinvestering, og her kan det vel være rimeligt, at samfundet bærer sin andel.

Jeg tror, at det foreliggende lovforslag på forhånd er blevet omtalt på en måde,